

vi skulle thi at forsvare provisoriske Fæstningsværker, saa tror jeg nok, uden at være Profet, at turde sige, at saa vil det ske med en Kulde, som De aldrig have tænkt, og maaske en Kulde, som kan føre til Ulykke for vort Fædreland. Derfor skulde De betænke Dem ikke en, men ti, ja hundrede Gange, inden De bygge saadanne Fæstningsværker paa Trods af Folkets Villie. De kunne vente saa længe, indtil De ved Sagkundskab og Digtighed have overbevist Folket om, at det er rigtig, at De bygge Fæstningsværkerne. De skulle vide, at den Paastand, at vi ikke ville gjøre Noget for vort Forsvar; er ikke rigtig; det have vi aldrig sagt. Jeg har selv været med til at byde 30 Millioner, men de vilde ikke tage mod dem, fordi der var den Sage derved, at der skulde indføres en Formue- og Indtømsstat, og det vilde man ikke den Gang gaa ind paa. Men havde man gjort det, havde der allerede været begyndt, saa at vi nu kunde være komne til en Fæstning og bruge vor Forsvarskraft — naar man da var overbevist om, at det var det Rigtige. Men jeg er ikke overbevist om, at Kjøbenhavn er det eneste Punkt, der skal forsvares, at det er hele Danmark. Den høitærede Krigsminister behøver blot at tænke sig Thyernes Følelser, naar de skulle til at levere Pengene til at bygge Fæstningsværkerne her for. Man vil komme til at grue. Ikke alene den finansielle Byrde vil komme til at hvile paa vore Skuldre, inden disse Fæstningsværker blive byggede og bestykkede, men man vil ogsaa komme til at grue, siger jeg, naar vi skulle sende vore Sønner herind og leve fuldstændig blottede i Sylland. Det er det, vi umulig kunne forstaa. Vi kunne ikke forstaa, at en Sjende som Thydland skal kunne gaa ind i Sylland med 100,000 Mand og fuldstændig underkue os der, medens vore ligger i Fæstningen, som bagefter alligevel bliver taget. Og det Sidste behøver Sjenden slet ikke, thi det er ulige heldigere og lettere at lægge et Tryk paa hele Nationen, saa Indtagelsen af Fæstningen bliver fuldstændig overflødig. Det er tvært sagt saa mange Gange her, at det er overflødigt at gjentage det. Men jeg vil have det betonet saa stærkt som Noget, at det vilde forbause, jeg kan gjerne sige bedrøve mig, hvis det virkelig skulde lykkes den høitærede Krigsminister og hans Bønder at faae Kjøbenhavn besættet fra Landstiden, thi jeg anser det, enten det nu er rigtigt eller ei, for den største Ulykke, der kan overgaa Danmark, og jeg skal ikke række en Finger dertil paa noget Punkt, hvor jeg maatte faae Noget med denne Sag at betiulle.

Krigsministeren (Bachson): Jeg skal ikke følge de ærede sidste Talere paa de vidtløftige Baner, hvorpaa de ere inde. Jeg har en bestemt Erindring om, at vi den 9de d. M. begyndte Kl. 1 og endte Kl. 12 om Natten, og naar man vilde optage den Debat, som nu er begyndt om Kjøbenhavns Befæstning, vilde det heller ikke føre videre i Dag. For mig staar det saaledes, at Kjøbenhavns Befæstning, saaledes som den almindelig forstaaes, foreligger ikke i Dag, det indrømmede den ærede Ordfører ogsaa, og saa vidt jeg minde, dreiede det sig ved 2den Behandling ogsaa om noget Andet end Kjøbenhavns permanente Befæstning. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Betragtninger, men jeg er naturligvis nu som før rede til at optage en Kamp paa det Punkt, selv med det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjer). Det jeg vilde sige her, var væsentlig kun en Bemærkning til det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm), som ved at omtale Gendarmeriloven beklagede sig over, at der hverken ved 2den Behandling eller nu var kommet noget Mere frem om, hvorfor Gendarmeriloven skulde være paatrængende nødvendig. Jeg udtalte allerede den Gang, at det forekom mig, at Dokumentationen af den paatrængende Nødvendighed af Loven ikke er paatrængende nødvendig her ved denne Forhandling. Det er egentlig noget Andet, det her dreier sig om, og derfor skal jeg heller ikke følge ham videre. Jeg veed ogsaa, at det vilde føre Diskussionen langt ud over det, som det store Flertal her ønsker. Naar han udtalte, at jeg havde en særegen Maade at optræde paa, at jeg ikke vidste, hvad en konstitutionel Minister er m. m., saa gjør det mig selvfølgelig ondt, at jeg ikke tillæder det ærede Medlem. Han sagde, at jeg talte, som om jeg talte til Soldater. Ja, jeg taler, som jeg har lært at tale og er opdragen til at tale. Jeg anser det for en Pligt, naar jeg taler her, enten det er om Befæstningen eller ikke, at tale saaledes, at ærede Medlemmer kunne vide, hvad jeg mener er Sandhed i det Spørgsmaal. Jeg tror, at det ærede Medlem hentydede til Gendarmerisagen; men heller ikke der tror jeg egentlig, at han med Rette kan sige, at jeg talte paa anden Maade, end det kan være passende at tale paa til repræsentative Forsamlinger her i Danmark. Det var kun det, jeg vilde sige.

H. Andersen (Odense Amts 2den Valgkreds): Jeg har bedt om Ordet for at gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af forskellige af de Udtalelser, som ere frem-